

Už nikdy nebudu lhát...

Hanka Hosnedlová

Strašně rád lžu. Odmalička. Není to ale takové to ubohé, upocené, ustrašené lhaní a zatvrzelé zatloukání. Moje lhaní je krásné, plastické vymyšlení plné barev, příběhů a fantazie. Už jako docela malý prcek jsem mámě s vážnou tváří vyprávěl, že jsem na schodech potkal obra a že jsem mu dal svou svačinu, anebo že jsem hrál kuličky s trpaslíky a všechny je obehral. Máma mě vždycky pohladila po vlasech a smála se mému bájení plnému pohádkových postav. Ve školním věku pak přibývaly příběhy komplikovanější, figurovali v nich učitelé, spolužáci, lidi z domu i z města. Rodiče si časem celkem zvykli, už ani neříkali, že z toho vyrostu. Avšak zaklínadlo o bujně fantazii přestávalo jaksi fungovat. Jenom učitelka Těsnohlídková, která učila češtinu, mě milovala a moje slohové práce si schovávala do tvrdých desek. Říkala, že ze mne vyroste velký spisovatel.

Zatím jsem ale moc nevyrostl. Ani z toho lhaní. V oddíle Jezevců, kam jsem chodil, jsem našel další eldorádo pro svou neokširovanou fantazii. I když pořád říkali něco o nevymáchané puse anebo pak o Baronu Prášilovi. Mně by se líbila jen ta první půlka přezdívk. Ale dál jsem krmil kluky a holky přitažlivými příběhy, které se klidně stát mohly. Bohužel nestaly. Alespoň ne mně, nebo alespoň ne tak docela.

I když jsem věděl, že si všichni zvykli prosívat moje slova hodně hustým sítem, nedokázal jsem si pomoci, abych své povídání nešperkoval, nenatíral na barevno a nenařadil jako lehkovzdušný balon. „Ty jednou na to svoje fantazírování dojedeš jako na vyjetej volej,“ říkával mi vedoucí Vít’a. Ale jeho proroctví mě nijak zvlášť nevzrušovalo. Stejně jako daleko tvrdší soudy těch, kteří mi párkrát skočili na špek.

Až jednou – jeli jsme s oddílem na jarní výpravu. Na nádraží, kde jsme přestupovali, jsem se ztratil a vlak s oddílem mi ujel. Nezbyvalo mi než zkusit stop, což jsem Vít’ovi mobilem oznámil. Zpočátku se mi nedařilo, nakonec jsem se ale na pěšinu k naší lesní základně přece jen dostal. Se starou škodovkou a dědečkovsky dobráckým řidičem. Ale ještě než jsem došel k ohni, který kluci zatím zapálili, začal jsem v hlavě kombinovat docela jiný příběh. A ten můj výmysl o neuvěřitelné motorce a ještě neuvěřitelnějším řidiči, který vypadal jako Ironman, bobtnal jak vodou zalitý kypřicí prášek. Ještě jsem si přidal, že mi věnoval úžasné munčáky, které jsem samozřejmě zapomněl na nosiči motorky. Přidával jsem další a další podrobnosti o jeho dlouhých vlasech, ohromných bicepsech v kožené vestě, o tetování po celém krku, o tom, že se za mnou asi staví, až pojedou zpátky... Vít’a mě přerušil zavrčením, abych už přestal kecat, nebo něco přivolám, a podal mi špičkově opečeného buřta na klacku.

Buřt do mne zahučel jak do studny. A když jsem si utíral mastné ruce do kapesníku, najednou jsem zbystřil. Na protější straně ohně mě někdo upřeně pozoroval. Zaostřil jsem přes plameny – a strnul jako sloup. Ironman! V černé kožené vestě s řetězy, dlouhými světlými vlasy a potetovaným krkem. Zůstal jsem na něj civět, jako by mu na čele vyrašilo třetí oko. Sakryš, to je ale blázin. Já si ho přece vymyslel, tak jak to, že tady najednou stojí? A jestli to má být nějaká finta od Vít’i, abych přestal se lhaním, kde toho maníka schrástl? A jak mohl vědět, že budu vyprávět o Ironmanovi a ne třeba o Červené Karkulce.

„Přinesl jsem ti ty munčáky, co sis zapomněl na nosiči,“ zarachotil do praskání ohně Ironmanův hlas a já se zcela nekontrolovatelně roztrásl. Zato kluci a holky, včetně Vít’i, byli v naprostém klídku. Ironman ke mně těžkým krokem přistoupil, položil mi ruku

na rameno a zatřásl se mnou, až mi hlava lítala... Udělalo se mi mdlo. Já už fakt nikdy
nebudu lhát, už si nebudu nikdy vymýšlet, slibuju... „Tak Peťo, Peťo...už se probud',
člověče, takhle usnout uprostřed jídla..." S námahou jsem otevřel jsem ztěžklá víčka
a pohlédl do obličeje – Vít'ovi, který se smál na plné kolo. Ale já už fakticky nikdy

n

e

b

u

d

u

l

h

á